

гостенинъ въ мазето глождѣше сърдцето му и пждѣше съня отъ натежнѣлитѣ му клепки. Колкото пкти затваряше очи, за да заспи, винаги се стрѣскаше отъ нѣщо. Веднѣжъ му се стори, че чува конски копита да тропатъ предъ портитѣ му; другъ пжтъ, че нѣкой блѣска на вратата, а трети пжтъ, че гласътъ на чаушина говори въ двора. И това продължи дълго, дълго... Най-после, нѣкъде следъ полунощъ, той не можа да издържи повече и рипна отъ леглото. Очитѣ му бѣха червени, а устнитѣ — засѣхнали. Взе да се облича съ трескава бързина. Следъ това излѣзе на пруста, послуша се и премина на прѣсти двора. Но когато хвана желѣзното мандало, изведнѣжъ се сепна. Къде отива? Какво искаше да прави? И две голѣми сини очи изпъкнаха изъ мрака предъ него.

Бай Павелъ не излезна отъ двора. Съ убито сърдце и приведена глава той се върна обратно къмъ кѣщи. Преди да се изкачи на пруста, хвърли погледъ къмъ мазето. Вратата му не бѣше добре притворена, и отъ цепнатината излизаше лжчъ свѣтлина. Той се приближи безшумно до полуотворената врата и се послуша. Вжтре свѣтѣше фенерътъ, и двама души приказваха. Бѣха Дяконътъ и Диньо. Когато Павелъ долепи ухото си до вратата, говорѣше Левски. Той говорѣше за народното тегло и за свободата, на която бѣше посветилъ живота си.

Павелъ не можа да се стѣрпи и влѣзе при тѣхъ.

— Излезнахъ да навидя кончето и видѣхъ, че свѣти, та рекохъ да се отбия при васъ, за да си побѣбримъ... — рече той.

Левски се усмихна, направи му мѣсто и после продължи да говори. Думитѣ му влизаха направо въ сърдцата на тия, които го слушаха, и разпалваха у тѣхъ омраза къмъ подтисниците и любовъ къмъ сиромаситѣ, които най-много страдаха отъ тѣхъ. Бай Павелъ се